

לערוך זאת

השלימות שנגזר עליה כחוקר עליה לעמוד, היא חובת כבוד העולם שתשתלם ע"י האדם בהשלמה גמורה, בין מצד גשמייתו בין מצד רוחניתו. כי באמת ישנם דברים שבעד עצמם הם מעלה ותרונות ואנו רגילים להרחיקם בחור רעות וחסרונות. והדבר בא לא מצד עצמם כי"א מפני שהרגלנו להיות אך שהמעלות הם דוחקים ודוחים את המעלות הגדולות מהם בערך גדול. ע"כ עלינו להשתדל שלא יהיה המצב הזה חמסד, להיות חמיד יוצא בקשרי מלאמה, לדחות מעלות ותרונות יהיו בערכנו גדולות או קטנות, רק להרחיב כ"כ בשרוננו, גבורת נפשנו וסדרת לכינונו, עד שכל מעלה נתן עו לחבירתה, התכמה היראה, הגבורה הענוה, הכשרון לכל עסקי העולם בין הגדול בין בלימודיות, נהדבקות האהבה האלהית ההלכה בדרך יד כחורה וכמפנה, כולם יחד צריכים להיות בחבירת אחת בנו. ולא די שלא יתנגדו אחד ללולו כ"א יגברו כ"א בה זולתו, וכל מעלה תתגלה בכל חודה כבילו לא לו לה שום דבר דוחק ולוקח מקומה. וכן הנסיות הגשמייות והרוחניות כשתתגלה הנטיה לענינים של חיקוני החומריות בתוקף גדול כ"כ בערך הראוי לתגלות אצל איש שאין לו כל משג רוחני באחזק, האיש המגושם שלא היה לו אפשר לצייר כדבצנו שלימות רוחנית מפני רוב החמסדו אל החומריות כאשר אנו רואים מעשיו. ועם זה תהי כ"כ חוקר הנטיה הרוחנית לתורה ולעבודה ולכל מה קדושה כ"י חינוך בן דוסא, שלא די לו דבר זעיר בעסקי החומר. לעה מעמד של שלום גדול בה בין הגשמייות והרוחניות וכל החלוקה בהן, הוא הישגו של עולם הראוין הראוי לצאת אל הפועל כל הפעילות בעולמו, שישמח יד במעשיו, שהיה י"א הוא אל עליון קונה שמים וארץ.

7) ואתר רבא לא נברא העולם אלא כשביל אחאב
בן עמרי ודיח בן דוסא, לאחאב העוה"ו ולרחמי
העוה"ו, מצד אהבה עצמו ואהבת הכלל כולו, הם כסודות
ז"ל. כשירה אדם קובע עצמו לאהבה עצמו, תהי אהבת הכלל
דחוקה מכליותיה, וכשיתגבר באהבת הכלל, תהי אהבת עצמו
כטלה אצלו. אמנם הוא שיהי האדם חש עם אהבת עצמו
בכל תשוק, ועם כל עומק הרגשות באהבת עצמו יתי מבסל
אהבתו הפרטית לצורך רחמית אהבת הכלל, או יצא האור
האמיתי בצדקת האדם שממנה תוצאות גדולות למעשה הסוב
10) ע"כ העולם נברא כשביל ב' הענינים, אהבת עצמו, מדה
אחאב, היא חלק בלתי רע מצד עצמה, והיא ראויה לענין עוה"ו
ותקונתו, אלא שצריך להלוח עמה אחזה אהבת הכלל הסותרת,
מדה רבי חינוך בן דוסא, שיכולה ליסד את הרחמינות היותר
עדינה ונשגבה, העוה"ב וכשיתקבצו שתינו אל מקום אחד, או
15) יהי שכלול עניני עוה"ב ושכלול עניני עוה"ב באות עד מרם
מעלתן, ותענינים הגשמיים עם הענינים הרוחניים שיהיה פירות
ברב תפארת, ויהיו לתועלת גדול ועני תצונו אל הכלל הפרט.
ובכלל אין אהבת החומריות מצד עצמה שום חסרון כ"א
20) מעלה גדולה ליישוב של עולם ותקונה, והחסרון האחד הוא
מפני שיש רוב לבו של אדם אינו רחב לקבל ככל שלימות
התוקף שתי האהבות, אהבת החומריות ואהבת הרוחניות ככל
שלימותם. אבל המעלה האמיתית היא שישתלם האדם כ"כ עד
שחייבו בו אהבת החומריות ונטיה רבה ליישובו של עולם גדולה
25) כ"כ כמו שחייבו להיות באיש אשר לא יתערב בו שום אהבה
הרוחנית, תמנענה מהחמסד לתאבת החומריות, ע"כ יהי
מעשיו חוליים בעניני החומריות ותקוני העולם, ויהי כ"כ
איש נאצל, קדוש אלהים ועובד ברב קדושה לשם השם י"א, עד
שתהיה נטייתו לצד הרוחניות גדולה כ"כ עד שתתראה לפנינו
כאילו הוא איש שאין לו דבר עם החומריות.

עין אור על פניו

7) חתונה בחופעת אמתה, על ידי התקבלותה בישראל, מביאה לידי גילוי את זכות
הקדשה ואת ערך מהותה של כל הבריה כולה הנני זה התנה הקדושה ברוח
הוא עם מעשי בראשית: אם ישראל מקבלים את החתונה אתם מחייבים, ואם
לא אני מחייב אתכם להתנהגותי. מזה ועדו של בעשה בראשית, לכל
5) ככלול מצאיתו של עולם, במלוא הדר והני, מתגלה הוא במהלך עלייתו ומייתו
במדרג הצמיחה, הקדושה ומכשרת למדרגת התיים, מחבלס הוא החדר והחני הוא
של הצידה, המתפתחה ופועלת החולמת ומתרוכמת. משתלם הוא ערכו של ככלול
זה בשני יכולתו של האדם, אשר, בתכונת הצידות נחמו לו מאלכות, להחיל חולת
ועולה, משתכלל, "אשר ברא אלהים לעשות" ומגיש הוא בה למעלה "הסתופות
עם הקדושה ברוח"ה" מתוך ספקס הקדוש והאמת לאמתו.

אפיפיטא על חתונה

7) חתונה הקדושה, אני שואל את עצמי, היחכן שחיינו הלאומית תהיה רק חתונה
חילונית, והקדוש יעמוד רק על המצב הגלותי, בלא התעוררות של חיים, בלא התחייבות
של גאולה? היחכן להיות ככה? לא ולא. תשיב כנסת ישראל כולה, יודעים אנו כולנו,
שמקור חיינו הוא הקדוש, והקדוש מוכרח הוא להראות את כוחו המפדני. וסוף כל סוף
5) יוכר לכל, שבם אמות החתונה של החול - הקדוש הוא הפועל אותם, וכמו הוא המחדש
את הנפלאות הגדולות שענינו רואות.
חתונה הקדושה בישראל ובארץ ישראל מוכרת לבוא, והיא בא תבוא.
השאלה הגדולה היא באיזה אופן תחל חתונה של קדוש לכונן את הופעתה ואת
מפעליה. מה היא חתונה כחוש לקדוש, ובאיזה אופן תסודר - שאלה זו מוכרות היא
להיות לשאלת ידיום היותר בעזרת. היא ראויה להעסיק את כל המוחות, בין המוחות של
10) העובדים על כפר החול ובין המוחות העובדים על כפר הקדוש.
דבר פשוט הוא, שכל זמן שאינו יכולים להראות באבעע על חתונה של קדוש,
גם חתונה החול שלנו אינה כשלמותה. חיינו נקראים עכשו לשכלל את חתימתנו
הלאומית, לתן לה כרך ויפעה וגם עוז ואומץ, בין כלפי פנים בין כלפי חוץ. אין אנו
15) רשאים לתשאיר חלק אחד מאנחנו בלא התעוררות חתונה, בלא הכרה של חתונה, בלא
הכרעה של גאולה.

7) והקנהתה ברוח היא: חתונה עצמו
מוכרות להיות חתונה שלמה, חתונה גוף ותחית נשמה, חתונה חול
והחית קדוש:
20) ולא עוד אלא שכל מגמתה של החתונה החילונית היא רק כדי להביא אותנו לידי חתונה
נשמה, לידי חתונה קדוש.
שימו לבכם כל ישרי לב, חבר עצה וחשיבה.
התכוננו לקראת חתימתנו השלמה, לקראת השלמת חתימתנו הלאומית, לקראת עטרת
התארה וסאך נורה, לקראת חתונה הקדושה של עם הקדוש, גאולה י"א,
ישלח עורך מקדוש, ומצוין יסודך.

10) את הלאומי הערוך הזה, שרק כבודו הודיעה שלו תלוי הוא הכאור של
מרונו של כל השאלות הקשות שבחינו הפרטיים והכלליים, אהבת חייבים
לברור ברנו אחר ברור, בספרות וכתיים, בלא הרף בלא שום התרשלות כלל
וכלל, הקורר הזה הוא יודעת הערך של הקדוש ושל החול, ביחוד במצבים
5) ובחברים בחינו הפרטיים ובחינו הכלליים, בחור בחי התנועה הלאומית
שלנו, שחפזורה בתקופה האחרונה בארזה כ"כ כולטת ומרעשת, חייבים את
לעקר את הסעודה המצויה בשתי הקצוות מחרימים אנהו לברר ולהחליט את
המציינות של שני הצדדים הללו ביחד כחינו, את א"ה האפשרות להכחיד או גם
לעזוב את אחד מהם. הקדוש והחול יתרו שני יסודות של חיים הם לנו,
10) שניהם דורשים מאתנו פתוח והערכה נכונה, טפול והשגחה, והמדינה היפה של
שניהם, ברישם ושמודם, העלה את כל העולם לצורך העליון של הדת עם
קדושה וקדושים, אם יאמר החול להנתן מן הקדוש ולהפקירו, שולח החול
בעצמו בזה יד בנפשו, ואם יאמר הקדוש לעזוב את החול, הרי הוא מדלדל
בזה את כל ערך החיים וכל ערך המפעל וההושפעה שלו. לטובתו ולטובת
העולם, הקדוש והחול וכל חיים המה, יד ביד מחריכים הם ללכת כל אחד
במסלולו, על דרך החיים, וביותר על דרך חתונה הלאומית אשר לנו לחתונה
באמת.
הקנהתה ברוח היא: חתונה עצמו

7) ככל מהלך של חיים, החול הוא מתעורר תחלה ואח"כ מוכרת הקדוש
להתעורר, להשלים את חתונה החול, לעדנו ולהצילו מכעור ומסמיון, אוי לו
לחול אם יחשוב להשתמש בכח כבודו, בכח מה שיצא הוא חתלה לאור
העולם והמפעל, לאמר על ידיו זה: "אני ואמסי עוד", ולא יחפץ לדעת מן
קדושה מניו יקרו והנפעה אחר, ראו לו לקדוש א"י יאמר: "מאחר שיצא החול
5) בחתולה לעולם, הרי השיג את גבולו, עליכן אני רק ללחום נגדו אויב, להרוס
את אשר יבנה, לעקור את אשר יטעו, תוכן החיים והשקפה היתה בכבודה
ילמדנו אחרת, לגמרי אחרת, הגורל ככה הוא: החול ירוחן הקדושים על כמת
החיים, אמת הדבר שבחכונותו, מן הקדוש העליון, קדושה הקדושים, הוא יונק
גם בראשית מעצמו, אבל בכחירות והכרה אין ערכו הקדוש מוכרים כלל
בראשית הופעתו של החול, ואחרי הצדדים הראשונים של החול מוכרת
קדושה לבוא, להאיר באורו ולהופיע בכבודו.